

Sygn. akt III AUa 146/14

III AUz 11/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibieli (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Szczecinie

sprawy(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 grudnia 2013 r. sygn. akt VII U 282/13

oraz zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 grudnia 2013r. sygn. akt VII U 282/13

1. oddała apelację,
2. oddała zażalenie,
3. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,
4. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

SSA Zofia Rybicka - Szkibieli SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 146/14; III AUz 11/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek przez płatnika (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. na łączną kwotę 669.465,47 zł, obejmującą:

- składki na FUS za okres: od maja 2010 r. do lipca 2010 r., wrzesień 2010 r., od listopada 2010 r. do grudnia 2010 r., od kwietnia 2011 r. do października 2012 r. (440.338,09 zł),
- składki na ubezpieczenie zdrowotne za okres: sierpień 2010 r., od kwietnia 2011 r. do października 2012 r. (134.904,28 zł),
- składki na FP i FGŚP za okres: od czerwca 2010 r. do lipca 2010 r., wrzesień 2010 r., od maja 2011 r. do października 2012 r. (35.115,69 zł),
- odsetki na dzień 23 listopada 2012 r. (58.807,00 zł),
- koszty upomnień (300,41 zł),

oraz dalsze odsetki za zwłokę, w wysokości ustalonej dla zaległości podatkowych, które na dzień wystawienia decyzji wynoszą 14% liczone od należności głównej za okres od 24 listopada 2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że płatnik był zobowiązany na podstawie art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.; dalej jako: ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych) oraz art. 17 i 23 w zw. z art. 32 wskazanej ustawy, do zapłaty należności z tytułu składek. Powyższy obowiązek nie został spełniony, ponieważ na koncie płatnika powstała zaległość za okresy wymienione w decyzji.

W odwołaniu od powyższej decyzji płatnik podniósł, że decyzja została wydana z naruszeniem przepisów k.p.a., ponieważ zawiera jedynie podstawę prawną jej wydania, nie przytoczono zaś w niej żadnych okoliczności faktycznych wskazujących, że płatnik jest zobowiązany do opłacania składek we wskazanej w decyzji wysokości. Zaniechanie wyjaśnienia podstawy faktycznej decyzji uniemożliwia zweryfikowanie stanowiska organu rentowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych winien należycie i wyczerpująco informować strony o okolicznościach faktycznych i prawnych mogących mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Płatnik stwierdził, że kwestionuje zasadność określenia należności i ich wysokość. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Powołał się na art. 32 oraz art. 34 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Uzasadniając swoje stanowisko wyjaśnił, że w okresach objętych decyzją, płatnik prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i z tego tytułu obowiązany był do prawidłowego obliczania i odprowadzania składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne. Stwierdził, że płatnik nie wywiązał się z tego obowiązku. Dalej wskazał, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie dokumentów zaewidencjonowanych na koncie płatnika w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS, które znajdują się również w formie pisemnych wydruków. Dokumenty te są dokumentami urzędowymi (art. 76 § 1 k.p.a.). Poza tym podniósł, że płatnik kwestionuje istnienie spornych należności,

nie przedstawia jednak jakichkolwiek dowodów na ich uregulowanie. Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów k.p.a. stwierdził, iż organ rentowy na bieżąco informował płatnika o wszczęciu niniejszego postępowania, (dając możliwość udziału w podejmowanych czynnościach) oraz o jego zakończeniu i umożliwił płatnikowi zapoznanie się ze zgromadzonym materiałem przed wydaniem decyzji, z czego płatnik nie skorzystał. Dodał, że stan należności na koncie płatnika uległ zmianie po wydaniu zaskarżonej decyzji, ponieważ płatnik po dacie rozliczenia konta złożył korekty deklaracji rozliczeniowych za miesiące: od lipca do sierpnia 2010 r., grudzień 2010 r., od lutego do kwietnia 2011 r. W rozliczeniu uwzględniono też wpłaty egzekucyjne przekazane przez Naczelnika III Urzędu Skarbowego w S..

W kolejnym piśmie procesowym płatnik podniósł, że jest prowadzone postępowanie egzekucyjne i znaczna część zadłużenia została już zapłacona. Stwierdził również, że nie otrzymał dwóch plików akt ZUS. W związku z powyższym, wniósł o doręczenie odpowiedzi na odwołanie z kompletem załączników oraz o zwrócenie się przez Sąd Okręgowy do III Urzędu Skarbowego w S. o udzielenie informacji, jaki jest aktualny stan w/w zaległości płatnika.

Wyrokiem z 11 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd I instancji ustalił, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. prowadziła działalność gospodarczą. Organ rentowy poinformował płatnika o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji określającej wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek za sporne okresy i możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem, uzyskania wyjaśnień w sprawie, składania wniosków i zastrzeżeń w Oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S.. Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie, pouczone nadto płatnika o prawie wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Płatnik z powyższych uprawnień nie skorzystał.

Na koncie rozliczeniowym płatnika prowadzonym w systemie informatycznym ZUS, na dzień 23 listopada 2012 r. zarejestrowano zadłużenie w łącznej kwocie 669.465,47 zł, z tytułu:

- składek na FUS za okres: od maja 2010 r. do lipca 2010 r., wrzesień 2010 r., od listopada 2010 r. do grudnia 2010 r., od kwietnia 2011 r. do października 2012 r.
w kwocie 440.338,09 zł,

- składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres: sierpień 2010 r., od kwietnia 2011 r. do października 2012 r. w kwocie 134.904,28 zł,

- składek na FP i FGŚP za okres: od czerwca 2010 r. do lipca 2010 r., wrzesień 2010 r., od maja 2011 r. do października 2012 r. w kwocie 35.115,69 zł,

- odsetek na dzień 23 listopada 2012 r. w kwocie 58.807,00 zł,

- kosztów upomnień w kwocie 300,41 zł.

Płatnik po 23 listopada 2012 r. złożył korekty deklaracji rozliczeniowych za miesiące: od lipca do sierpnia 2010 r., grudzień 2010 r., od lutego do kwietnia 2011 r.

Sąd I instancji zważył, że odwołanie płatnika (...) sp.

z o.o. w S. okazało się niezasadne. Wskazał, że istota ubezpieczeń społecznych przejawia się w tym, że mają one charakter przymusowy i powszechny. Zatem w przypadku zajścia sytuacji przewidzianych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, np. prowadzenia działalności gospodarczej, istnieje obowiązek objęcia ubezpieczeniem

społecznym. Z określonymi elementami stanu faktycznego przepisy prawa wiążą powstanie określonych skutków prawnych, niezależnie od woli stron.

Odnosząc się do materialnoprawnych podstaw wydania zaskarżonej decyzji, Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest obowiązany - według zasad wynikających z przepisów ustawy - obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne (art. 32 powoływanej ustawy).

Stosownie zaś do treści art. 23 ust. 1 cytowanej ustawy, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonej w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa.

Sąd I instancji podkreślił, że w toku postępowania sądowego płatnik był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, którego Sąd ten wzywał do przedłożenia jakichkolwiek wniosków dowodowych, które mogłyby doprowadzić do wzruszenia zaskarżonej decyzji. Zobowiązanie to pozostało bez odzewu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy, ustalając stan faktyczny, oparł się na materiale dowodowym zaprezentowanym przez organ rentowy.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła Sąd I instancji do przekonania, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu; Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał prawidłowych obliczeń. Przedmiotowa decyzja została wydana w oparciu o dokumenty rozliczeniowe i wpłaty zaewidencjonowanie na koncie płatnika w systemie informatycznym ZUS. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 2 ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych, informacje te są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Tego typu dokument korzysta z waloru dokumentu urzędowego, w związku z czym, zgodnie z art. 244 ust. 1 k.p.c. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. W myśl art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.

Sąd I instancji wskazał, że płatnik w toku procesu nie naprowadził żadnych dowodów, które mogłyby podważyć prawidłowość decyzji organu rentowego

z 5 grudnia 2012 r. Uznał nadto, że zarzut naruszenia przepisów procedury administracyjnej należy natomiast uznać za bezzasadny. Organ rentowy słusznie zauważył, że płatnik zarówno przed wszczęciem postępowania w sprawie wydania decyzji określającej wysokość należności z tytułu składek, jak i po zakończeniu postępowania wyjaśniającego w tej sprawie był informowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem, płatnik nie skorzystał jednak z tej możliwości. W świetle powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, nie sposób przyjąć, by organ rentowy nienależycie informował stronę o podejmowanych w niniejszej sprawie czynnościach czy uniemożliwiał jej zapoznanie się ze zgromadzonymi przez niego dowodami. Płatnik mógł zapoznać się z zawartością akt rentowych, w których znajdują się m.in. wydruki zatytułowane: „stany należności dla płatnika”, z których jasno wynika, za jakie składki płatnik zalega. W tym zakresie płatnikowi udzielono należytych wyjaśnień i wskazówek.

Biorąc pod uwagę wszystko powyższe, Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i oddalił odwołanie płatnika, a nadto zasądził od płatnika na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Organ rentowy złożył zażalenie na postanowienie zawarte w pkt II sentencji powyższego wyroku. Zarzucił naruszenie:
- § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu poprzez niesłuszne zastosowanie

w sytuacji, gdy niniejsza sprawa nie jest sprawą o świadczenia pieniężne

z ubezpieczenia społecznego, tak więc podstawą rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego powinien być § 6 pkt 7 powołanego rozporządzenia; - § 6 pkt 7 w/w rozporządzenia polegające na jego niezastosowaniu, a przy wartości przedmiotu zaskarżenia 669465,47 zł (sprawa zbliżona rodzajowo do sprawy o zapłatę), kwota ta powinna wynosić 7200 zł, zgodnie z powołanym przepisem. W uzasadnieniu zażalenia organ rentowy wskazał, że wyliczenie zawarte w art. 3 ustawy stanowi zamknięty katalog świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych, o których mowa w § 11 ust. 2 w/w rozporządzenia. Stwierdził, że sprawa o zaległe składki nie jest sprawą o świadczenia pieniężne z ubezpieczeń społecznych i zaopatrzenia emerytalnego, gdyż do tych należą jedynie sprawy o świadczenia wymienione w art. 3 ustawy emerytalnej; natomiast sprawa, w której przedmiotem sporu jest określona kwota, stanowiąca należność z tytułu zaległych składek na ubezpieczenia społeczne, powinna być traktowana analogicznie jak sprawa o zapłatę, gdyż jest najbliższa jej rodzajowo. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7200 zł na podstawie

§ 6 pkt 7 w/w rozporządzenia oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Postanowieniem z 20 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. uchylił pkt II wyroku z 11 grudnia 2013 r. (pkt I), zasądził od odwołującego się płatnika na rzecz organu rentowego kwotę 7200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) oraz zasądził od odwołującego się płatnika na rzecz organu rentowego kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego (pkt III).

W uzasadnieniu powyższego postanowienia Sąd Okręgowy powołał się na art. 395 § 2 k.p.c. Sąd I instancji, po przeanalizowaniu przedmiotowego zażalenia uznał, iż jest ono oczywiście zasadne. Przyznał, że składki na ubezpieczenie społeczne nie są świadczeniami pieniężnymi z ubezpieczenia społecznego, lecz świadczeniami na to ubezpieczenie. W związku z czym, wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego za udział niniejszym postępowaniu powinno być uzależnione od wartości przedmiotu sporu (669.465 zł) i ustalone na podstawie § 6 pkt 7 w/w rozporządzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2009 r., I UZP 1/09, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 sierpnia 2012 r., III AUz 69/12, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24 września 2012 r., III AUz 164/12). Wskazał nadto, że jedynymi kosztami poniesionymi przez organ rentowy postępowaniu zażaleniowym, które strona przeciwna winna zwrócić na zasadzie wynikającej z art. 98 k.p.c., były koszty wynagrodzenia pełnomocnika, który sporządził zażalenie w niniejszej sprawie. Kwotę wynagrodzenia obliczono w oparciu o § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu na kwotę 1.800 zł (7.200x25%).

Płatnik wniósł apelację od powyższego wyroku oraz zażalenie na postanowienie z 20 grudnia 2013 r.

W apelacji zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. 227 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się do wniosku płatnika o zwrócenie się przez Sąd do III Urzędu Skarbowego w S. o udzielenie informacji, jaki jest aktualny stan zaległości (...) z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, FP i PGSP oraz dodatkowych kosztów;

2) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nieustalenie prawidłowo stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, a mianowicie tego, jaki był w tej chwili rozmiar zaległości (...) z tytułu składek na ubezpieczenie i wydanie orzeczenia, które nie znajduje oparcia w tym istniejącym stanie rzeczy;

3) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia 477¹⁴ § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie sprawy co do istoty i oddalenie odwołania ubezpieczonego bez ustosunkowania się do zawartego w odwołaniu zarzutu do zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu apelacji płatnik podniósł, że Sąd Okręgowy zignorował jego wniosek dowodowy o zwrócenie się przez ten Sąd do III Urzędu Skarbowego

w S. o udzielenie informacji, jaki jest aktualny stan zaległości (...) z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, FP i PGŚP oraz dodatkowych kosztów. Wniosek ten złożony został w piśmie procesowym pełnomocnika płatnika z 20 czerwca 2013 r. W treści tego pisma wskazano, iż wobec (...) sp. z o.o. prowadzone jest obecnie postępowanie egzekucyjne obejmujące zaległości spółki z tego tytułu, jak również, że w ramach tego postępowania spółka spłaciła znaczną część zadłużenia objętego decyzją z 5 grudnia 2012 r. Uzasadniało to konieczność zasięgnięcia informacji od prowadzącego postępowanie egzekucyjne III Urzędu Skarbowego w S.. Wskazany wniosek dowodowy nie został przez ubezpieczonego cofnięty; Sąd

I instancji nie wydał odnośnie tego wniosku żadnego postanowienia. W związku

z powyższym, zdaniem apelującego, zaskarżone orzeczenie zostało wydane

z naruszeniem art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. Skarżący podniósł, że tym samym naruszony został również art. 316 k.p.c. Stwierdził, że w związku ze wskazanym powyżej zaniechaniem, nie można uznać, że Sąd Okręgowy ustalił prawidłowo stan rzeczy mający miejsce w chwili zamknięcia rozprawy oraz że wydał zaskarżone orzeczenie w oparciu o taki stan rzeczy. W ocenie apelującego, prowadzi to do sytuacji, w której organ rentowy, na podstawie uprawomocnionej decyzji z 5 grudnia 2012 r. mógłby przeprowadzić wobec (...)sp. z o.o. egzekucję należności, które już zostały uiszczone (por. wyrok SA we Wrocławiu z 13 września 2012 r., III AUa 848/12). Skarżący podniósł, że Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się do podniesionego w odwołaniu zarzutu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego poprzez niepodanie w uzasadnieniu decyzji z 5 grudnia 2012 r. jej podstawy faktycznej; stwierdził natomiast, że organ rentowy należycie informował stronę o podejmowanych w niniejszej sprawie czynnościach i umożliwił jej zapoznanie się ze zgromadzonymi z sprawie materiałami, mimo iż nie było to przedmiotem wniesionego odwołania. Wskazał, że w wyroku z 1 lutego

1984 r., SA/PO 1122/83, NSA przyjął, że obowiązkiem każdego organu administracji jest najstaranniejsze wyjaśnianie podstawy faktycznej i prawnej decyzji, co wynika także z zasad wyrażonych w art. 9 k.p.a. (zasada udzielania pomocy prawnej)

oraz w art. 11 (zasada przekonywania), czyli wyjaśniania stronie „zasadności przesłanek” rozstrzygnięcia. Chodzi zatem także o wytłumaczenie, dlaczego organ ten dany przepis zastosował do konkretnych ustaleń lub uznał go za niewłaściwy. Apelujący wskazał, że zaniechanie tego obowiązku było przedmiotem zarzutu wobec decyzji z 5 grudnia 2012 r., a wobec braku uzasadnienia faktycznego, odwołujący się nie był w stanie odnieść się do merytorycznej poprawności decyzji organu rentowego.

W ocenie skarżącego, oznacza to, że Sąd I instancji nie rozpoznał sprawy co do jej istoty - oddalił odwołanie złożone przez (...) bez odniesienia się do zarzutu odwołującego się i tym samym bez kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji pod kątem tego zarzutu.

W związku z powyższym, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji

oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Stwierdził, że wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Wskazał, że zaskarżona decyzja została wydana

w oparciu o dokumenty zaewidencjonowane na koncie płatnika się w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS (KSI), które znajdują się również w formie pisemnych wydruków („Stany należności dla płatnika”) w aktach sprawy.

Wynika z nich, że na koncie płatnika istnieje zaległość z tytułu nieopłacenia składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne, za okresy oraz w wysokości wskazanych w decyzji. Podniósł, że zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy systemie ubezpieczeń społecznych, informacje zawarte na koncie płatnika składek prowadzonego formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Nadto, zgodnie z art. 76 § 1 k.p.a., stanowią one dokumenty urzędowe, a więc są dowodem na to, co w nich urzędowo, w przepisanej formie przez uprawniony organ stwierdzono. W ocenie organu rentowego, zarzuty płatnika sprowadzały się do niczym nieopartego, (np. dowodami uiszczenia należności objętych decyzją), kwestionowania istnienia zaległości składkowych oraz wyliczenia ich wysokości przez Zakład i jako takie, nie mogły zostać uwzględnione; podobnie jak wniosek dowodowy, o którym płatnik nadmienia w apelacji, który był całkowicie nieprzydatny dla ustalenia okoliczności wysokości zaległości składkowych płatnika, gdyż te można ustalić tylko na podstawie w/w dokumentów zaewidencjonowanych na koncie płatnika na koncie płatnika w KSI.

Organ rentowy wskazał dalej, że zarzuty płatnika dotyczące naruszenia przez Zakład przepisów procedury administracyjnej, również nie są zasadne, gdyż Zakład na bieżąco informował płatnika zarówno o wszczęciu z urzędu postępowania w niniejszej sprawie, dając tym samym płatnikowi możliwość udziału w podejmowanych czynnościach, a więc zapewniając płatnikowi czynny udział każdym stadium postępowania oraz informując o zakończeniu postępowania i umożliwiając płatnikowi zapoznanie się ze zgromadzonym materiałem przed wydaniem decyzji, z czego płatnik nie skorzystał.

Organ rentowy wskazał, że bierze cały czas pod uwagę zmiany stanu zadłużenia na koncie płatnika, które nastąpiły po wydaniu zaskarżonej decyzji, z uwagi na fakt, że płatnik po dacie rozliczenia konta, tj. 23 listopada 2012 r., złożył korekty deklaracji rozliczeniowych za miesiące 07/2010 r., 08/2010, 12/2010, 02/2011, 03/2011 oraz 4/2011. Organ rentowy wskazał, że w rozliczeniu ZUS są również uwzględniane wpłaty egzekucyjne przekazane przez Naczelnika III Urzędu Skarbowego w S.; na potwierdzenie w/w, Zakład przesyłał dodatkowo w trakcie postępowania sądowego plik akt zawierających pismo Wydziału Rozliczeń Kont Płatników Składek – 3 ZUS O/S. z 30 stycznia 2013 r., wraz z załącznikami w postaci wydruków „Stany należności dla płatnika” i „Pokrycie należności dla płatnika” z zaznaczonymi wpłatami przekazanymi przez Naczelnika III Urzędu Skarbowego po 23 listopada 2012 r. oraz wskazaniem, za które miesiące należności zostały zwiększone z uwagi na korekty złożone przez płatnika.

W zażaleniu na postanowienie z 20 grudnia 2013 r. płatnik zarzucił błędne uznanie, że przedmiotowa sprawa jest sprawą o zapłatę, a nie sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, o której mowa w § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W uzasadnieniu postanowienia płatnik podniósł, że niezasadne jest stanowisko Sądu Okręgowego, zawarte w zaskarżonym postanowieniu, iż sprawa o zaległe składki na ubezpieczenie społeczne nie jest sprawą o świadczenia pieniężne z ubezpieczeń społecznych i zaopatrzenia społecznego, i powinna być ona traktowana analogicznie jak sprawa o zapłatę ze względu na jej rodzajową najbliższność. Podniósł, że przedmiotowa sprawa jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 476 § 2 k.p.c.; przesądza o tym fakt, iż nie została zainicjowana poprzez wniesienie pozwu, lecz przez odwołanie od decyzji organu rentowego. W ocenie skarżącego, z uwagi na powyższe, sprawę o zaległe składki lub o ich wysokość uznać należy wprost za sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych. W związku z tym, jeżeli przepis rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych w § 5 wskazuje na kryterium podobieństwa rodzajowego przy określaniu stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu, to w tym przypadku rodzajowo podobnymi sprawami objętymi tym samym rodzajem postępowania, są sprawy pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, o których mowa w § 11 ust. 2 rozporządzenia (wyrok SA w Katowicach z 17 maja 2007 r., sygn. akt: III AUa 469/06); to zaś oznacza, że przy ustalaniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego zastosowanie powinna mieć stawka

minimalna przewidziana w § 11 ust. 2 w/w rozporządzenia. Skarżący powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z 13 marca 2012 r., II UZ 3/12 oraz z 21 czerwca 2012 r., sygn. akt: III UK 95/11; wskazał, że sprawy o wysokość i zwrot świadczenia z ubezpieczenia społecznego są bliższe rodzajowo sprawom o przyznanie takich świadczeń niż sprawom o zapłatę. Analogicznie uznać więc należy, że sprawa o zaległe składki na ubezpieczenie społeczne, jak i sprawa o ich wysokość bliższa jest sprawom z zakresu świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego. Skarżący stwierdził, że sąd orzekając

o kosztach postępowania, powinien kierować się zasadą wyrażoną w art. 102 § 1 k.p.c. Podniósł, że mając na względzie nieznaczny nakład pracy pełnomocnika organu rentowego oraz charakter rozpoznawanej sprawy, zasądzenie na rzecz organu rentowego opłaty stosunkowej ustalonej stosownie do treści § 6 pkt 7 rozporządzenia uznać należy za niezgodne z zasadami słuszności (wyrok Sądu Okręgowego - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt: VU 295/13).

W związku z powyższym, wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez utrzymanie w mocy pkt II wyroku z 11 grudnia 2013 r. oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Powołał się na uchwałę SN z 7 maja 2013 r., I UZP 1/13, Biul. SN 2013/5/15, zgodnie z którą, w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, dotyczącej odwołania od decyzji organu rentowego, stwierdzającej zobowiązanie do zapłaty składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

i odsetek za zwłokę w określonych w tej decyzji kwotach, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym powinno być ustalone na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Wskazał, że powyższe stanowisko jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Podniósł nadto, że w przedmiocie sugerowanej w zażaleniu zasadności zastosowania w stosunku do płatnika art. 102 k.p.c., należy stwierdzić, iż płatnik decydując się na wniesienie odwołania w niniejszej sprawie, przy pełnej świadomości istnienia znacznych zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (co wynika z treści pism procesowych płatnika), taką postawą opóźnił możliwość dochodzenia przez Zakład tych należności i tylko taki cel należy przypisać wniesieniu odwołania

w niniejsze prawie, co z pewnością nie jest wypadkiem „szczególnie uzasadnionym” w rozumieniu art. 102 k.p.c. Powołał się w tym zakresie na postanowienie SN z 11 marca 2011 r., (II Cz 104/10, LEX nr 784918), zgodnie z którym, art. 102 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik sporu, a zatem nie podlega wykładni rozszerzającej i związany jest z obowiązkiem strony do podania okoliczności zezwalających na przyjęcie, że zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”.

W ocenie organu rentowego, płatnik nie wykazał żadnych takich okoliczności, a także na postanowienie SN z 8 marca 2012 r., (III CZ 11/12, LEX nr 1162693), zgodnie

z którym, prawo do żądania przez stronę, która wygrała sprawę, zwrotu przez jej przeciwnika procesowego kosztów procesu, obejmujących wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika - będącego radcą prawnym - nie jest uzależnione od podjęcia przez tego pełnomocnika określonych czynności procesowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarówno apelacja płatnika, jak i jego zażalenie okazały się nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcia Sądu I instancji są prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego

w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22

lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720). Sąd Apelacyjny podzielił również stan prawny wskazany jako podstawy rozstrzygnięć.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że przedmiot rozpoznania w postępowaniu sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza konkretna decyzja organu rentowego, a sąd rozstrzyga sprawę przy uwzględnieniu aktualnego na dzień wydania decyzji stanu faktycznego i prawnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2013 r., I UK 485/12 i z dnia 11 maja 2012 r., I UK 411/11; wyrok SA w Gdańsku z 4 lipca 2014 r., III AUa 2031/13, Lex nr 1498875). W związku z tym, zaskarżona decyzja z 5 grudnia 2013 r., określała stan zadłużenia płatnika aktualny na dzień jej wydania. Niezasadnie argumentował zatem w apelacji płatnik, że orzeczenie przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do stanu zadłużenia aktualnego na dzień wydania decyzji, mogłoby prowadzić to do sytuacji, w której organ rentowy, na podstawie uprawomocnionej decyzji z 5 grudnia 2012 r., mógłby przeprowadzić wobec (...) sp. z o.o. egzekucję należności, które już zostały uiszczone. Należy podkreślić, że w praktyce często zdarza się, że stan zadłużenia w związku z należnościami z tytułu składek, zmienia się w ciągu kolejnych miesięcy od wydania decyzji. Przedmiotem kontroli sądu ubezpieczeń społecznych nie jest jednak „monitorowanie” stanu zadłużenia płatników, w tym zwracanie się do urzędu skarbowego z wnioskiem o udzielenie w tym przedmiocie informacji. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy wskazać, że zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny znały historię zmian w stanie zadłużenia płatnika, gdyż było to podnoszone w toku sprawy. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie sam wskazał miesiące, za które płatnik złożył korekty i stwierdził, że wysokość zadłużenia uległa zmianie. Wiadomym jest, że stan zadłużenia będzie się zmieniał aż do całkowitej spłaty, jednak nie podlega to kontroli sądu rozpoznającego sprawę z odwołania od konkretnej decyzji ZUS.

W związku z powyższym, nieuzasadnione okazały się zarzuty płatnika dotyczące naruszenia art. 316 § 1 k.p.c., jak i art. 227 w zw. z art. 217 § 1 k.p.c.

W odniesieniu do kwestii naruszenia art. 227 k.p.c., Sąd Apelacyjny wskazuje, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów, jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. W konsekwencji twierdzenie, że przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a jego pośrednie naruszenie może polegać na odmowie przeprowadzenia przez sąd dowodu z uwagi na powołanie go do udowodnienia okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, kiedy ocena ta była błędna (por. wyrok SN z 11 lipca 2012 r., II CSK 677/11, Lex nr 1228438). W ocenie Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie nie zaszła żadna z przytoczonych okoliczności, więc zarzut ten nie mógł znaleźć uzasadnienia.

Należy również podkreślić, że postępowanie sądowe w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania (por. wyrok SA w Poznaniu z 26 września 2013 r., III AUa 324/13, Lex nr 1386195). W związku z tym, nawet jeśli decyzja ZUS posiada wady formalne, nie są one przedmiotem postępowania sądowego. Zatem, nawet jeżeli płatnik uważa, że zaskarżona decyzja nie zawierała któregoś z jej elementów, to brak jest podstaw do uznania, że nieodniesienie się do tej kwestii przez sąd ubezpieczeń społecznych może skutkować nierozpoznaniem istoty sprawy. Brak było zatem podstaw, aby uznać naruszenie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. przez Sąd I instancji. Warto jednocześnie wspomnieć, że – jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy - płatnik zarówno przed wszczęciem postępowania w sprawie wydania decyzji określającej wysokość należności z tytułu składek, jak i po zakończeniu postępowania wyjaśniającego w tej sprawie był informowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem - nie skorzystał jednak z tej możliwości.

Ponadto, Sąd Apelacyjny podkreśla, że to płatnik jako podmiot, który z danego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), winien był przedstawić dowody na obalenie zaskarżonej decyzji, jeśli by takie posiadał. Obliczanie, rozliczanie, potrącanie

z dochodów ubezpieczonych należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy jest bowiem obowiązkiem płatnika wynikającym z art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (por. wyrok SA w Krakowie z 9 kwietnia 2013 r., III AUa 1371/12, Lex nr 1313292). W związku z tym, że dowody takie nie zostały przedstawione ani na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, ani też przed Sądem Apelacyjnym, brak było podstaw do wzruszenia decyzji organu rentowego, który oparł ją na prawidłowych obliczeniach wynikających z dokumentów rozliczeniowych i wpłat zaewidencjonowanych na koncie płatnika w systemie informatycznym ZUS. Trafnie wskazał Sąd Okręgowy, że zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Należy jednak wskazać, że informacje zapisane w formie elektronicznej na kontach prowadzonych przez ZUS nie są dokumentami

(w szczególności nie są dokumentami urzędowymi) w rozumieniu przepisów k.p.a.

i k.p.c. (por. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, red.

B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, C.H. Beck, Warszawa 2011, s. 542-543).

Reasumując, płatnik nie dopełnił obowiązków wynikających z art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co zadecydowało o prawidłowości zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się zaś do kwestii kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym z odwołania od decyzji organu rentowego w niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny wskazuje, że sprawy dotyczące nieuiszczonych należności z tytułu składek są zbliżone przedmiotowo do spraw o zapłatę i z tego też względu stosuje się do nich

§ 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, obliczając wysokość kosztów zastępstwa procesowego przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia. Jest to pogląd ugruntowany w orzecznictwie (por. postanowienie SN z 5 czerwca 2009 r., I UZP 1/09, Lex nr 738259). Prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, że składki na ubezpieczenie społeczne nie są świadczeniami z ubezpieczenia społecznego, o których mowa w § 11 ust. 2 w/w rozporządzenia.

Co do stosowania art. 102 k.p.c., Sąd Odwoławczy wskazuje, że regulacja

art. 102 k.p.c. jest w założeniu rozwiązaniem szczególnym, odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Zastosowanie jej jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek (por. wyroki SN z 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, Lex nr 584735; z 27 maja 2010 r. II PK 359/09, Lex nr 603828, postanowienie SN

z 19 października 2011 r. II CZ 68/11, Lex nr 1044004). Sąd Apelacyjny podkreśla, że strona procesu powinna mieć świadomość konieczności poniesienia kosztów procesu w razie przegrania sprawy i z tym obowiązkiem musi się liczyć. Natomiast jeżeli chce tego obowiązku uniknąć, to powinna wykazać szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu. W interesie strony pozostaje wykazanie szczególnych okoliczności, np. poprzez złożenie stosownego wniosku (nie jest to jednak wymóg formalny). Płatnik nie przedstawił żadnej dokumentacji, poprzez którą umotywowalby zasadność zastosowania powołanego przepisu. Należy jednocześnie podkreślić, że reszta należności, jaka pozostała do spłaty jest obecnie niewielka, a płatnik dalej funkcjonuje na rynku, zatrudnia pracowników, nie zgłosił wniosku o upadłość i może rozwijać działalność. Nie sposób było zatem przyjąć, że w niniejszej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek, który uzasadniałby zastosowanie art. 102 k.p.c.

Odnosząc się do kwestii wynagrodzenia pełnomocnika, Sąd Odwoławczy wskazuje, że zasądzenie wyższego niż w stawce minimalnej wynagrodzenia wiąże się z oceną sądu stopnia zaangażowania pełnomocnika w wyjaśnienie sprawy

(por. postanowienia SN z 7 marca 2013 r., II CZ 165/12, Lex nr 1314402). Co do zasady, uzasadniony jest zwrot kosztów zastępstwa procesowego według wynagrodzenia

w stawkach minimalnych, a dopiero konkretne czynności o charakterze szczególnym przemawiają za zasadnością zwrotu według stawki wyższej (por. postanowienie SA

w Katowicach z 6 lutego 2013 r., I ACz 105/13, Lex nr 1298246). W orzecznictwie wskazuje się również, że zasądzając wynagrodzenie wyższe od minimalnego należy wskazać okoliczności uzasadniające takie postąpienie, a związane z charakterem sprawy, zwiększonym nakładem pracy adwokata oraz wkładem jego pracy

w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i rozstrzygnięcia. Sąd władny jest zatem miarkować kwotę wynagrodzenia, a także stwierdzić brak podstaw do zasądzenia wyższego wynagrodzenia, jeżeli skala aktywności adwokata pozostawała na przeciętnym poziomie (por. wyrok SA w Krakowie z 31 stycznia 2013 r., II AKa 252/12, Lex nr 1286550). Należy ponadto podkreślić, że ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników za poszczególne czynności lub za udział w postępowaniach rozważył i uwzględnił wszelkie okoliczności charakterystyczne dla danego typu spraw. A więc, stawki minimalne odzwierciedlają swoistą wycenę koniecznego nakładu pracy pełnomocnika związaną ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Jednocześnie ustawodawca pozostawił sądom orzekającym możliwość uwzględnienia nadzwyczajnych szczególnych okoliczności, które pojawiając się w danej sprawie zwiększają nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pełnomocnika procesowego (por. postanowienie SN z 24 października 2012 r., III CZ 57/12, Lex nr 1288673). Jeśli żadne szczególne, nadzwyczajne okoliczności nie wystąpiły, a skala aktywności pełnomocnika pozostała na przeciętnym poziomie, to nie istnieją przesłanki do zasądzenia w sprawie wynagrodzenia wyższego od stawek minimalnych (por. postanowienie NSA w Warszawie z 17 października 2012 r., II FZ 878/12, Lex nr 1244413).

W kontekście powyższego, wskazać należy, że Sąd

I instancji zasądził stawkę minimalną w sprawach, w których wartość przedmiotu sprawy wynosi powyżej 200.000 zł – 7.200 zł (§ 6 pkt 7 w/w rozporządzenia), przyjmując przeciętny wkład pełnomocnika organu rentowego w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy. Niezasadna zatem okazała się argumentacja skarżącego, jakoby wynagrodzenie to miało być niższe.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację płatnika jako bezzasadną, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie płatnika jako bezzasadne (pkt 2 sentencji orzeczenia).

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania - na podstawie

art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Odwoławczy zasądził od płatnika na rzecz organu rentowego kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość tych kosztów ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i ust. 2 w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) – pkt 3 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Odwoławczy zasądził od płatnika na rzecz organu rentowego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym. Wysokość kosztów ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) - pkt 4 sentencji wyroku.

SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk